

Internatul de băieți

Adrian Păunescu

Când noaptea pe pământ e mai adâncă
Decât lumina-ntregii mele vieți,
La mine-n creier se trezește încă
Un internat dogmatic de băieți.

El are toate capetele tunse,
El însuși e un internat chilug,
Coșmarul lui îmi urcă pe spinare,
Din propriul creier vreau atunci să fug.

Într-o Craiovă gri, pavată cubic,
Mă simt din nou chemat și scufundat,
Din sărăcie tata mă trimite
Sub pedagogic bici la internat.

Și aș fugi spre viața mea de astăzi
De nu m-aș teme că, ajuns erou,
Voi adormi în nu știu care noapte
În internat visându-mă din nou.

Păianjenii țesură candelabre
Și magice covoare pe pereți,
Ce bine-i tată, vai ce bine-i, tată
În internatul nostru de băieți.